

“মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় শ্ৰীমতত চলা - এয়াই হৈছে শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থ, শ্ৰীমতত চলিলে আত্মাৰ দীপক জ্বলি উঠে”

প্ৰশ্ন: পুৰা পুৰুষাৰ্থ কোনে কৰিব পাৰে? উচ্চ পুৰুষাৰ্থ কি?

উত্তৰ: পুৰা পুৰুষাৰ্থ তেৱেঁই কৰিব পাৰে যাৰ মনোযোগ বা বুদ্ধিযোগ এজনৰ লগত আছে। সকলোতকৈ উচ্চ পুৰুষাৰ্থ হৈছে পিতাৰ প্ৰতি পুৰা উৎসৰ্গিত হৈ যোৱা। উৎসৰ্গিত হৈ যোৱা সন্তানসকল পিতাৰ অতি মৰমৰ হয়।

প্ৰশ্ন: সঁচা দীপাৱলী পালন কৰিবৰ বাবে বেহদৰ পিতাই কোনটো ৰায় দিয়ে?

উত্তৰ: সন্তানসকল, বেহদৰ পৰিত্ৰতা ধাৰণা কৰা। যেতিয়া ইয়াত বেহদৰ পৰিত্ৰ হ'ব, এনেকুৱা উচ্চ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা তেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত যাব পাৰিবা অৰ্থাৎ সঁচা দীপাৱলী বা ৰাজ-অভিষেকৰ দিৱস উদ্‌যাপন কৰিব পাৰিবা।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে এতিয়া ইয়াত বহি কি কৰি আছে? চলোঁতে-ফুৰোঁতে অথবা ইয়াত বহি বহি জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি পাপ শিৰত আছে, সেই পাপ স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে বিনাশ কৰা। এয়াতো আত্মাই জানে, আমি যিমনে পিতাক স্মৰণ কৰিম সিমান পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব। পিতাইতো ভালকৈ বুজাইছে - যদিও ইয়াত বহি আছে তথাপিও যিসকল শ্ৰীমতত চলোঁতা হয়, তেওঁলোকৰতো পিতাৰ ৰায় ভালেই লাগিব। বেহদৰ পিতাৰ ৰায় পোৱা যায়, বেহদৰ পৰিত্ৰ হ'ব লাগে। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা বেহদৰ পৰিত্ৰ হ'বলৈ, সেয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেই হ'ব। কিছুমানেতো একেবাৰে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে, কিছুমানে বুজি পায় মই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে নিজৰ পাপ খণ্ডন কৰি আছোঁ, অৰ্থাৎ নিজৰ কল্যাণ কৰি আছোঁ। বাহিৰত থকাসকলেতো এই কথাবোৰ নাজানে। তোমালোকেহে পিতাক পাল, তোমালোক পিতাৰ লগতে থাকা। এইটো জানিলা যে এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছোঁ, আগতে আসুৰি সন্তান আছিলোঁ। এতিয়া আমাৰ সংগ ঈশ্বৰীয় সন্তানসকলৰ সৈতে। গায়নো আছে নহয় – সৎ সংগই উদ্ধাৰ কৰে, কুসংগই ডুবায়ে। সন্তানসকলে বাৰে বাৰে এইটো পাহৰি যায় যে মই ঈশ্বৰীয় সন্তান গতিকে মই ঈশ্বৰীয় মততহে চলিব লাগে, নিজৰ মতত নহয়। নিজৰ বা আনৰ মতক মনুষ্য মত কোৱা হয়। মনুষ্য মত আসুৰিকে হয়। যিসকল সন্তানে নিজৰ কল্যাণ বিচাৰে তেওঁলোকে সতাপ্ৰধান হ'বলৈ পিতাক ভালকৈ স্মৰণ কৰি থাকে। সতাপ্ৰধানৰ মহিমাও হয়। যথাযথ জানে যে মই ক্ৰমানুসৰি সুখধামৰ মালিক হ'মগৈ। যিমনে শ্ৰীমতত চলে, সিমনে উচ্চ পদ পায়, নিজৰ মতত চলিলে পদ ব্ৰষ্ট হৈ যাব। নিজৰ কল্যাণ কৰিবলৈ পিতাৰ নিৰ্দেশনাতো পায়ই থাকা। পিতাই বুজাইছে - এয়াও পুৰুষাৰ্থ, যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰে তেতিয়া সিমান তেওঁৰো পাপ খণ্ডন হয়। স্মৃতিৰ যাত্ৰা অবিহনেতো পৰিত্ৰ হ'ব নোৱাৰিবা। উঠোঁতে-বহোঁতে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে এইটোৱে ৰুচি ৰাখিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে কিমান বছৰৰ পৰা শিক্ষা পাইছা তথাপিও এনেকৈ ভাবা যে আমি বহুত দুৰৈত আছোঁ। ইমান পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। সতাপ্ৰধান হওঁতেতো বহুত সময় লাগি যাব। ইয়াৰ মাজতে শৰীৰ এৰিবলগীয়া হ'লে তেতিয়া কল্প-কল্পান্তৰৰ কাৰণে পদ কম হৈ যাব। ঈশ্বৰৰ হৈছা গতিকে তেওঁৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বুদ্ধি এফালেই থাকিব লাগে। তোমালোকে এতিয়া শ্ৰীমত পাইছা। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান। তেওঁৰ মতত নচলিলে বহুত ঠগ খাবা। চলা নে নচলা, সেয়াতো তোমালোকে জানা আৰু শিৱবাবাই জানে। সেই শিৱবাবাই হৈছে তোমালোকক পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা। সকলো দেহধাৰীয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰে। এৰোঁ দেহধাৰী, এওঁক শিৱবাবাই পুৰুষাৰ্থ কৰোৱায়। সন্তানসকলেই পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মূল কথা হৈছে পতিতক পাৱন কৰি তোলা। এনেয়ে সৃষ্টিত পৰিত্ৰতো বহুত থাকে। সন্ন্যাসীও পৰিত্ৰ হৈ থাকে। তেওঁলোকতো এটা জন্মৰ কাৰণে পৰিত্ৰ হয়। এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে এইটো জন্মত বাল-ব্ৰহ্মচাৰী হৈ থাকে। তেওঁলোকে জগতক পৰিত্ৰতাৰে সহায় কৰিব নোৱাৰে। সহায় তেতিয়া হ'ব যেতিয়া শ্ৰীমত অনুসৰি পাৱন হ'ব আৰু সৃষ্টিখনক পৰিত্ৰ কৰি তুলিব।

এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমত পাই আছে। জন্ম-জন্মান্তৰতো তোমালোক আসুৰি মতত চলিলা। এতিয়া তোমালোকে জানা যে সুখধাম স্থাপনা হৈ আছে। যিমনে আমি শ্ৰীমতত চলি পুৰুষাৰ্থ কৰিম সিমনে উচ্চ পদ পাম। এয়া ব্ৰহ্মাৰ মত নহয়। এওঁতো পুৰুষাৰ্থী। তেওঁলোকৰ পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় অতি উচ্চ সেইবাবেতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়গৈ। গতিকে সন্তানসকলে এই নিৰ্দেশনাবোৰ অনুসৰণ কৰিব লাগে। শ্ৰীমতত চলিব লাগে, নিজৰ বা আনৰ মতত নহয়। নিজ আত্মাৰ জ্যোতি জগাই তুলিব লাগে। এতিয়া দীপাৱলী আহিব, সত্যযুগত দীপাৱলী নহয়। মাথো ৰাজ-অভিষেক হয়। বাকী আত্মাতো সতাপ্ৰধান

হৈ যায়। এয়া যি দীপাৱলী পালন কৰে, সেয়া হৈছে মিছা। বাহিৰৰ দীপক জ্বলায়, তাততো ঘৰে ঘৰে দীপক জ্বলি থাকে অৰ্থাৎ সকলো আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ থাকে। 21 জন্মৰ কাৰণে জ্ঞান ঘূত পৰি যায়। পুনৰ লাহে লাহে কম হৈ হৈ এই সময়ত গোটেই জগতৰে জ্যোতি নুমাই গ'ল। ইয়াৰ ভিতৰতো বিশেষকৈ ভাৰতবাসী, সাধাৰণভাৱে বাকীসকল। এতিয়া সকলোৱেতো পাপ আত্মা, সকলোৰে বিনাশৰ সময়, সকলোৱে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে উচ্চতকৈও উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, শ্ৰীমতত চলিলেহে পাবা। ৰাৱণৰাজ্যততো শিৱবাবাৰ বহুত অৱজ্ঞা কৰিলা। এতিয়াও যদি তেওঁৰ নিৰ্দেশ মতে নচলা তেন্তে বহুত ঠগ খাবা। তেওঁকেই আহ্বান জনাইছা যে আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাক। গতিকে এতিয়া নিজৰ কল্যাণ কৰিবৰ বাবে শিৱবাবাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। নহ'লে বহুত অকল্যাণ হৈ যাব। মৰমৰ সন্তানসকলে এইটোও জানে - শিৱবাবাৰ স্মৃতি অবিহনে আমি সম্পূৰ্ণ পাৱন হ'ব নোৱাৰো। তোমালোকৰ ইমান বছৰ হ'ল তথাপিও জ্ঞানৰ ধাৰণা কিয় নহয়। সোণৰ পাত্ৰতহে ধাৰণা হ'ব। নতুন নতুন সন্তান কিমান সেৱাধাৰী হৈ যায়। পাৰ্থক্য চোৱা কিমান আছে। পুৰণা সন্তানসকল ইমান স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নাথাকে, যিমান নতুনসকল থাকে। কিছুমান শিৱবাবাৰ অতি মৰমৰ সন্তান আহে, কিমান সেৱা কৰে। যেন শিৱবাবাৰ প্ৰতি আত্মা উৎসৰ্গিত হৈ গ'ল। উৎসৰ্গিত হৈ আকৌ সেৱাও কিমান কৰে। কিমান প্ৰিয় মৰমৰ হৈ যায়। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকি পিতাক সহায়তো কৰেই। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাৱন হ'বাগৈ। আহ্বানেই জনাইছা যে আহি মোক পাৱন কৰি তোলাক সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰি থাকা। দেহৰ সম্বন্ধ সকলো ত্যাগ কৰিব লাগে। একমাত্ৰ পিতাৰ বাহিৰে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিও যাতে স্মৃতিলৈ নাহে তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব পাৰিবা। স্মৰণ নকৰিলে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা। এইটো বাপদাদায়ো বুজিব পাৰে। তোমালোক সন্তানসকলেও জানা। নতুন নতুন আহে, বুজি পায় যে দিনে-প্ৰতিদিনে শুধৰণি হৈ গৈ থাকে। শ্ৰীমতত চলিলেহে শুধৰণী হয়। ক্ৰোধৰ ওপৰতো পুৰুষাৰ্থ কৰি কৰি জয়ী হয়। সেয়েহে পিতায়ো বুজায়, অৱগুণবোৰ আঁতৰাই গৈ থাকা। ক্ৰোধো বৰ বেয়া। নিজৰ অন্তৰকো জ্বলায়, আনৰো জ্বলায়। সেয়াও আঁতৰাই দিয়া উচিত। সন্তানসকলে পিতাৰ শ্ৰীমতত নচলিলে পদ কম হৈ যায়, জন্ম-জন্মান্তৰৰ, কল্প-কল্পান্তৰৰ কাৰণে লোকচান হৈ যায়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ পঢ়া, এয়া হৈছে আত্মিক পঢ়া যি আত্মিক পিতাই পঢ়ুৱায়। সকলো প্ৰকাৰৰ তত্বাৱধানো হৈ থাকে। কোনো বিকাৰী ইয়ালৈ (মধুবনলৈ) আহিব নোৱাৰে। বেমাৰ- আজাৰ আদিতো বিকাৰী মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি অহাতো ভাল নহয়। আমি সেইটো পচন্দও নকৰো। নহ'লেতো অস্তিম সময়ত সেই মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ই স্মৃতিলৈ আহিব। তেতিয়া তেওঁ উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিব। পিতাইতো পুৰুষাৰ্থ কৰায়, কোনোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। এনেকুৱা নহয়, মই অসুস্থ সেয়েহে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি খবৰ ল'বলৈ আহক। নহয়, তেওঁলোকক মাতি পঠিওৱা এয়া নিয়ম নহয়। নিয়ম অনুসৰি চলিলেহে সৎগতি হয়। নহ'লে অকাৰণতে নিজৰ ক্ষতি কৰা। কিন্তু তমোপ্ৰধান বুদ্ধিয়ে এয়া বুজি নাপায়। ঈশ্বৰে মত দিয়ে তথাপি শুধৰণি নহয়। বহুত সাৱধান হৈ চলিব লাগে। এয়া হৈছে আটাইতকৈ পৱিত্ৰ স্থান। পতিত তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি স্মৃতিত থাকিলে মৃত্যুৰ সময়ত নিশ্চয় সেয়া স্মৃতিলৈ আহিব। দেহ-অভিমানত আহিলে নিজৰেই লোকচান কৰে। শাস্তিৰ নিমিত্ত হৈ যায়। শ্ৰীমতত নচলিলে বহুত দুৰ্গতি হৈ যায়। সেৱাৰ যোগ্য হ'ব নোৱাৰে। যিমনেই মগজ নখটুৱাওঁক সেৱাৰ যোগ্য হ'ব নোৱাৰে। অৱজ্ঞা কৰিলে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ যায়। ওপৰলৈ উঠাৰ পৰিৱৰ্তে তললৈ বাগৰি পৰে। পিতাইতো সন্তানসকলক ক'ব আজ্ঞাকাৰী হোৱা উচিত। নহ'লে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। লৌকিক পিতাৰো 4-5 টি সন্তান থাকে, কিন্তু তেওঁলোকৰ ভিতৰত যি আজ্ঞাকাৰী সেই সন্তানটিয়ে প্ৰিয়পাত্ৰ হয়। যি আজ্ঞাকাৰী নহয় তেওঁতো দুখেই দিব। এতিয়া তোমালোকে দুয়োজন পিতাই অতি মহান পাইছা, তেওঁলোকক অৱজ্ঞা কৰিব নালাগে। অৱজ্ঞা কৰিলে জন্ম-জন্মান্তৰলৈ, কল্প-কল্পান্তৰলৈ বহুত কম পদবী পাবা। পুৰুষাৰ্থ এনেকৈ কৰিব লাগে যাতে অস্তিমত কেৱল শিৱবাবাহে স্মৃতিলৈ আহে। পিতাই কয় - প্ৰত্যেকে কি পুৰুষাৰ্থ কৰে সেয়া মই জানো। কিছুমানেতো অলপ সময়হে স্মৰণ কৰে, বাকীতো নিজৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ক স্মৃতিলৈ আনি থাকে। তেওঁলোক ইমান আনন্দিত হৈ থাকিব নোৱাৰে। উচ্চ পদবী পাব নোৱাৰে।

তোমালোকৰতো সদায় সৎগুৰুবাৰ। বৃহস্পতিবাৰৰ দিনা কলেজত ভৰ্তি হয়। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ বিদ্যা। এয়াতো হৈছে আত্মিক বিদ্যা। তোমালোকে জানা যে শিৱবাবা হৈছে আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু। সেয়েহে তেওঁৰ নিৰ্দেশনা মতে চলিব লাগে, তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব পাৰিবা। যিসকল পুৰুষাৰ্থী, তেওঁলোকৰ অন্তৰ বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। সেয়া নুসুধিবাই। আনন্দিত হৈ থাকিলে তেতিয়া আনকো আনন্দিত কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে। কন্যাসকলক চোৱা দিনে-ৰাতিয়ে কিমান পৰিশ্ৰম কৰি থাকে কিয়নো এয়া অপূৰ্ব জ্ঞান নহয় জানো। বাপদাদাৰ চিন্তা হয় যে অবুজন হোৱা বাবে কিছুমান সন্তানৰ কিমান ক্ষতি হয়। দেহ-অভিমানত আহি ভিতৰি বহুত জ্বলি পুৰি থাকে। ক্ৰোধত মনুষ্য তামৰ দৰে ৰঙা হৈ যায়।

ক্ৰোধে মনুষ্যক দন্ধ কৰে, কামনাই ক'লা কৰি দিয়ে। মোহ বা লোভত ইমান দন্ধ নহয়। ক্ৰোধত জ্বলে। ক্ৰোধৰ ভূত বহুতৰে আছে। কিমান হাই-কাজিয়া কৰে। কাজিয়াৰ দ্বাৰা নিজৰেই লোকচান কৰে। নিৰাকাৰ (শিৱবাবা), সাকাৰ (ব্ৰহ্মাবাবা) দুয়োৰে অৱজ্ঞা কৰে। পিতাই বুজি পায় এওঁতো কু-সন্তান। যল্ল কৰিলে উচ্চ পদ পাব। গতিকে নিজৰ কল্যাণৰ বাবে সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যাব লাগে। একমাত্ৰ পিতাৰ বাহিৰে আন কাকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। ঘৰত থাকি সম্বন্ধীয় আদিক চোৱা-চিতা কৰিও শিৱবাবাক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। তোমালোক সংগমযুগত আছা, এতিয়া নিজৰ নতুন ঘৰক, শান্তিধামক স্মৃতিলৈ আনা।

এয়াতো বেহদৰ পঢ়া নহয় জানো। পিতাই শিক্ষা দিয়ে ইয়াত সন্তানসকলৰেই লাভ হয়। কিছুমান সন্তানে নিজৰ অমার্জিত চাল-চলনৰ দ্বাৰা নিজৰেই ক্ষতি সাধন কৰে। পুৰুষাৰ্থ কৰে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ল'বৰ বাবে কিন্তু মায়াৰূপী মেকুৰীয়ে কাণ কাটি দিয়ে। জন্ম লৈছে, কয় - মই এইটো পদ পাম কিন্তু মায়া মেকুৰীয়ে ল'ব নিদিয়ে সেয়েহে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। মায়াই বৰ জোৰেৰে প্ৰহাৰ কৰি দিয়ে। তোমালোক ইয়ালৈ আহা ৰাজ্য ল'বৰ বাবে। কিন্তু মায়াই হায়ৰাণ কৰি দিয়ে। পিতাৰ পুতৌ উপজে বেচেৰাই উচ্চ পদ পালে ভাল হয়। মোৰ নিন্দা কৰাওঁতা যাতে নহয়। সৎগুৰুৰ নিন্দুকৈ উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে, কাৰ নিন্দা? শিৱবাবাৰ। এনেকুৱা চাল-চলন হ'ব নালাগে যাৰ বাবে পিতাৰ নিন্দা হয়, ইয়াত অহংকাৰৰ কথা নাই। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) নিজৰ কল্যাণৰ বাবে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যাব লাগে, দেহৰ সম্বন্ধৰ প্ৰতি প্ৰীতি ৰাখিব নালাগে। ঈশ্বৰৰ মততহে চলিব লাগে, নিজৰ মতত নহয়। কুসংগৰ পৰা নিজক ৰক্ষা কৰিব লাগে, ঈশ্বৰীয় সংগত থাকিব লাগে।

(2) ক্ৰোধ বৰ বেয়া, ই নিজকে জ্বলায়, ক্ৰোধৰ বশৱৰ্তী হৈ অৱজ্ঞা কৰিব নালাগে। আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে আৰু সকলোকে আনন্দিত কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: স্নেহৰ প্ৰতিদানত নিজক পৰিৱৰ্তন কৰি পিতাৰ সমান হওঁতা সম্পন্ন আৰু সম্পূৰ্ণ হোৱা
স্নেহৰ চিন হৈছে তেওঁ কেতিয়াও স্নেহীৰ ত্ৰুটি চাব নোৱাৰে। স্নেহীৰ ভুলক নিজৰ ভুল বুলি ভাবিব। পিতাই যেতিয়া সন্তানসকলৰ বিষয়ে কিবা কথা শুনে তেতিয়া ভাবে এয়া মোৰেই কথা। পিতাই সন্তানসকলক নিজৰ সমান সম্পন্ন আৰু সম্পূৰ্ণ ৰূপত চাব বিচাৰে। এই স্নেহৰ প্ৰতিদানত নিজক পৰিৱৰ্তন কৰি লোৱা। ভক্তইতো শিৰচ্ছেদ কৰিলেও সাজু থাকে, তোমালোকে শৰীৰৰ শিৰচ্ছেদ কৰিব নালাগে কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে ৰাৱণৰ শিৰচ্ছেদ কৰি দিয়া।

শ্লোগান: নিজৰ আত্মিক প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা শক্তিশালী বায়ুমণ্ডল গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰাটো সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সেৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

“ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা” স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ আৰু কৰাবলৈ আজিৰ অব্যক্ত সংকেত:

এতিয়া বিশ্বৰ আত্মাসকলৰ অনেক প্ৰকাৰৰ ইচ্ছা অৰ্থাৎ কামনা পূৰ্ণ কৰাৰ দৃঢ় সংকল্প ধাৰণ কৰা। আনৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰা অৰ্থাৎ নিজক “ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা” কৰি তোলা। যেনেকৈ দিয়া মনেই লোৱা তেনেকৈয়ে আনৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰা অৰ্থাৎ নিজক সম্পন্ন কৰি তোলা। সদায় এইটোৱে লক্ষ্য ৰাখা যে মই সকলোৰে কামনা পূৰ্ণ কৰোঁতা মূৰ্তি হ'ব লাগে।